

Студентски

Сетимо се жртава палих
у одбрани
АУТОНОМИЈЕ

За слободну науку
на
слободном Универзитету

ОРГАН СТРУЧНИХ, ЕКОНОМСКИХ И КУЛТУРНИХ СТУДЕНТСКИХ УДРУЖЕЊА НА БЕОГРАД. УНИВЕРЗИТЕТУ

У ОДБРАНИ!

Јединствен став професора и студената

Слобода науке не може бити укинута а да се не повреди устав

Пре неколико дана разговарали смо са г. Ректором. Он се врло радо одазвао нашој жељи да нам да једну изјаву за „Студент“. Г. Ректор је говорио сигурно имајући у виду чињенице, догађаје и резултате. Говорио је одмерено, као човек који сваком поступком, сваком речи жели да користи Универзитету и студентима. Говорио је искрено, јер је поред другог својом искреношћу и тражећи од других искреност успео да ове две последње године управља нашим Универзитетом на задовољство не само професора и студената већ и свих оних који цене науку и научни рад.

Разговарали смо баш 29 априла. Тачно две године раније — 29 априла 1936 — г. др. Драгослав Јовановић изабран је за ректора нашег Универзитета. Тачно две године раније разговарали су са њим и г. проректором г. др. Мицићем студентски претставници. На основу тога разговора, требало је одлучити да ли ће се штрајк продужити или обуставити. И штрајк је обустављен. Обустављен штрајк, највећи у историји нашег покрета, штрајк који је вођен за одбрану аутономије, угрожене тада увођењем универзитетске страже, једном мером која је, истина, била усвојена од наших универзитетских власти. Али, познатији добро карактер универзитетске страже као установе, и последице њеног увођења не само за нас, студенте, већ и за Универзитет уопште, ми нисмо водили штрајк против професора, већ, напротив, ми смо им се тада обратили једним писмом, у коме смо указали на правне и непосредне опасности које прете нашем Универзитету и науци, професорима и студентима подједнако, ми смо у пуној мери штрајка тражили њихову сарадњу. Ми смо удивек били за сарадњу, у том погледу су се са нама слагали и многи професори. Њима и нама ове последње две године дале су за право. Ево најбоље потврде тога становишта, ево шта г. Ректор одговара на наше питање:

Сарадња је корисна њу треба наставити и проширити

— Шта Ви, г. Ректоре, на основу личног искуства, мислите о сарадњи професора и студената?

— Сарадња је корисна, њу треба наставити и разрађивати. Годинема није било прилике за трајну сарадњу, мада је она у већој или мањој мери увек и раније постојала, јер школа често није радила. Међутим, данас постоје за њу сви услови. Многа питања, која се односе на живот и рад на нашем Универзитету заједничка су студентима и професорима, подједнако их интересују. О тим заједничким питањима потребно је заједнички разговарати. Тако на пр. код питања спровођења и савлађивања наставног програма, при чему су од значаја и мишљења студената о томе шта и колико они могу, под садашњим својим тешким економским приликама, да савладају, а да би настава ипак била успешна. Тако се приликом груписања испита и постављања баријера за уписивање даљих семестара водило рачуна о студентским потребама и жељама, а ипак без икакве штете по наставу.

Студје нису привилегија амуњивје класе

Исто тако важна су питања економска. Пре рата је био релативно мали број сиромашних студената и они су могли себи наћи запослење у каквој канцеларији као практиканти или дајући условије. Данас се стање погоршало из више узрока. Број студената је огромно порастао, а осиромашили су они друштвени слојеви који своју децу шаљу на студије и који се налазе у немогућности да издржавају једног свог члана на Универзитету. Данас се студије не сматрају за привилегију амуњивје класе, већ право на њих полажу и најсиромашнији, због тога што се показало да у ратним тежобама учествује цео народ, на му треба допустити да се и у миру користи свима тековинама. Ова појава није само код нас примењена већ и на страни. И свуда где број студената није на разне

начине ограничен сиромашни студенти су заступљени у великом броју. Међутим, начин њихова издржавања јак је отежан, због тога што су кондиције и ранија практикантска места сада постала врло привлачна и за дипломиране студенте, којих такође има у великом броју незапослених. Свуда се на страни схватило као дужност друштва да се о сиромашним студентима много више брине него пре рата. Отуда огроман број студентских домова, менизи, стипендија, опоравалица, санаторијума и других здравствених установа, намењених искључиво студентима и издржаваних не само од стране државе и јавноправних установа, већ и од многобројних приватних удружења, фондација и појединаца.

Студенти и професори могу својим радом постићи најбоље резултате

Код нас је пре рата постојао Фонд за помагање сиромашних студената. После рата Фонд је извесно време обуставио свој рад, и старање о сиромашним студентима узео је на себе један одбор професора. Студенти су организовањем својих менизи узели великог учешћа у збрињавању себе и својих другова, али се убрзо показало да је ту најкорисније ако професори и студенти буду радили удруженим снагама. Отуда је резултирало оснивање Потпорног удружења, које је узело на себе улогу ранијег Фонда и у коме сарађују професори и студенти. Ова сарадња ће се свакако проширити при организацији студентских домова и менизи, а и у здравственим установама, које се намеравају ускоро основати.

Студенти непосредним познавањем прилика својих другова, а професори, својим знањем, искуством и положајем, могу заједничким радом постићи најбоље резултате.

Наш ректор

Удружења се све више баве својим стручним питањима

— Шта Ви, г. Ректоре, мислите о студентским организацијама, које играју веома важну улогу у животу наших студената, о студентској дисциплини, која је толико пута дошла од израза, и осталим појавама, које се по нашем мишљењу значајне у друштвеном животу наших студената?

— На Универзитету постоје многа удружења која се све више баве својим стручним питањима. Појединачна удружења су у том погледу веома леп успех оснивајући између осталих и деоатне клубове, који су код студената побудили врло велико интересовање и показују добре резултате. Прво је почело Правничко друштво, па затим Филозофско, око педесет разних стручних, културних и других студентских удружења. Нису сва ова друштва подједнако активна и нису имала прилике да своју активност развију у пуној мери у смислу својих правила, али постепено све се веома прилике и у овом погледу срећују, што се нарочито примењује код стручних удружења.

Овде се најчешће разговарају стручна питања општег значаја и то скоро увек у присуству професора, што је најбоља

гаранција да се у њима ради онако како треба да буде на Универзитету.

Велика потреба — репрезентативно удружење

Осећа се велика потреба једног општег, репрезентативног удружења, сличног „Побратимству“, које би на себе узело разговарање питања најопширнијег карактера. Организацији се досада није могло приступити услед извесних потешкоћа које потичу од прописа који се односе на ову материју. Осим тога, потребно је било организовати и оживети рад појединих удружења, што се није тако лако и брзо урадило, с обзиром на њихов велики број. Тек пошто је ово урађено може се приступити организацији „Побратимства“, чије ће поједине секције узети на себе извесан део послова, које су досада морали радити — хтели не хтели — поједини одбори, Акциони, Културни, Мировни и Одбор за правну заштиту, и други одбори, као и стручна удружења, којима то није требало нити им је био главни задатак. После оснивања „Побратимства“ моћи ће се остала удружења тек у пуној мери посветити својим стручним и осталим радом према својим правилима.

Аутономија -

битан предуслов за правилан рад на Универзитету

каже проректор г. Мицић

Питање аутономије је питање које је одувек интересовало студенте и то нарочито у погледу на ваншколске власти. Они о њему нишу, разговарају, дискутују и врло често аутономији дају и шири делокруг него што га она има по духу и слову закона. То је појљиво. Студентство, увек будно и осетљиво као сензограф за мерење потреса земље, на сваку па и најмању повреду аутономије живи реагира. То узбуђује духове, изазива духовни немир, који је свакако штодљив и непожељан на Универзитету, јер ремети праву научну атмосферу.

Стога сматрам за потребно организовати неколико предавања, заједничких дискусија професора и студената, на којима би се ствари поставиле на своје место и обавестило се о делокругу саме аутономије. Сем тога, било би коначно потребно да се поштовање законских прописа о аутономији осигура, јер то је битан предуслов за правилан рад на Универзитету. Не би смело да се студенти малтретирају ни са које стране. Они морају бити мирни, сталожени, добрих живаца, да би им се са стране омогућило пун, садр-

жајан, правилан и интензиван рад на студијама. Две године сарадње студената са својим професорима то потврђују. Она се показала не само као потребна него и као неопходна. У једној дивној атмосфери, где се осећа да су студенти и професори једно, у атмосфери узајамног поверења и разумевања, једино у таквој атмосфери било је могуће повољно решити онолика горућа питања: питања чисто школска и питања социјално-економска везана за школу и за студије. Студенти сада, у свакој прилици, показују здрав и конструктиван смисао за све што је прогресивно, корисно, лепо и добро. Не могу, а да не истакнем са колико самопрегора раде студенти у својим стручним, културним и економским удружењима за опште студентске ствари, што само доказује чврстину њиховог јединства и високу свест о заједничким интересима. И да завршим: поштовање и уважавање универзитетских власти и професора појединачно, жеља за студирањем, за продубљавањем науке, искрена и топла жеља за општим културним напретком, јесте и остаје битна карактеристика данашњег студента.

Како је повређена аутономија

После две године мира и реда на Универзитету — две године стваралачког рада о чијим резултатима сведоче не само многи успешно решени проблеми студената, већ и изјаве г. професора Универзитета у оном броју „Студента“ — једним низом напада на Аутономију универзитета поновно је доведен у питање да ли нормални рад на нашој школи. Чињенице су већ познате: ипак, ради широк кругова студената и ради јавности, а имајући у виду тенденциозне вести које се покушавају протурати, морају се још једном подвући:

После изненадног упада органа Управе града Београда у Војвођанску Академску Трпеу и хапшења свих студената који су тамо становади, долази, у ноћи између 17 и 18 о.м. до уласка полиције и претреса на Техн. факултету. Претрес је извршен без одобрења г. Ректора Универзитета и г. Декана Техничког факултета, без присуства г. Декана и професора. Греликом истог дана дошло је до оштећења унив. и студентске имовине: резултати претреса пак, донео је, како се у званичном комуникеу каже, до открића знатне количине „субверзивног материјала“.

Како за студенте, тако и за г. професоре и Унив. власти, био је, после свега овога, могућ само један став: Аутономија је погажена, позитивни законски прописи су прекршени. Резултати и „надази“ из таквог поступка не могу имати никакве законске важности: јер, да се је радило само о томе, је ли било што лакше него поверити тај претрес самим органима Унив. Управе? За ове прекршаје закона, за причињену штету, треба добити законску сатисфакцију. То је био и став величанственог студентског сбора 19 о.м., на коме је 3000 студената жарко манифестовало за Аутономију, и прогласило протестни тродневни штрајк.

Штрајк је, у највећем реду и мери свуда спроведен: ради још веће гаранције, Унив. власти су за време његовог трајања затвориле Универзитет. Тада, 20 о.м. пре подне, груписа од 58 студената, чланова „Слов. Југа“ и „Збора“ упала је кроз прозоре — разбили их претходно — на Правни факултет, разбијала по правој агради — нарочито у кабинетима г. професора Ђаје и Станковића — и демонстрирала за своја политичког партиског вођу, против Унив. власти. Тако је, по трећи пут — јер се то толико често споља — повређена Аутономија и закон.

То су годе чињенице о догађајима: оне морају свакоме показати ко је ствари за рад и мир на Универзитету, а ко све то, у интрузи партизанства хоће да сруши. Оне морају свима показати да је Одбрана Аутономије, пре свега, одбрана законности у овој земљи, — и, као таква, дужност свих.

Сви смо ми за аутономију кажу и г.г. Декани

Арх. Петар Бајаловић декан Техничког факултета

Мислим да не може бити сумње да је аутономија Универзитета битан услов за успешно и слободно излагање науке.

Сарадња и што ближи контакт професора и студената, могу слободно рећи и узајамна љубав и поверење, од највеће су користи за успех наставе. Држим да сваки наставник, поред све своје научне спреме и способности да преда знања другима, треба да ужива ученичку љубав, оданост и поштовање, и да и он воли своје ученике. То је, по мом мишљењу, један од најглавнијих услова за успешну наставу. Некадашњи „страх од наставника“ треба да се потпуно изгуби, а да га замени љубав и искрено слободно поштовање.

Ужи контакт између професора и студената отежан је на извесним катедрама често приходом предмета, нарочито оног без вежбања и семинара. Међутим, треба тежити да се он постигне разним састанцима, излетима, спортом и другим приредбама на којима би суделовали студенти и професори. Тиме би се смањила хладноћа и скривена огромна удаљеност која влада у аудиторијима, између професора на катедри и студената у клупама.

У последње време тај је контакт био чешији но раније, и дао већ одличне резултате: године мирног и интензивног рада, побољшање студентских материјалних прилика и све велики успех у науци. На студентским приредбама имао сам прилике, заједно са присутним колегама, да се дивим другарској срдчности, здравој забави и савршеном реду који је ненаметнут и спонтан, а који влада на овим састанцима. Нарочито последњи заједнички излет —

Ђурђевски уранак — био је пример реда и дисциплине, иако је број ученика био велик и са свих факултета.

Инк. Станоје Недељковић декан полупр.-шумар. факултета

Напредак је учињен на свима пољима рада на Унив. за ове две године. Сарадња професора и студената је доказала да се само тако може ићи напред. Са студентима сам потпуно задовољан. Заједнички уранак на Авали, на коме сам и ја учествовао, био је заиста дивна манифестација јединства студената Београдског универзитета. Број присутних професора и студената јасно то доказује. Желим да што чешије заједно.

Што се тиче аутономије Универзитета то се питање сада не може ни поставити. Уосталом став свих професора по томе питању је једнодушан. Сви смо ми за аутономију Универзитета.

Др. Тодоровић декан Ветеринарског факултета

Немам ништа да додам изјави г. Недељковића са којом се потпуно слажем. Ипак, желим да нарочито подвучем да је за ове две године интересовање студената за научни рад много порасло. Студенти сада редовно посећују предавања, вежбе и семинаре. Све више учествују у дискусијама по појединим научним проблемима. Једном речју напредак је велики.

Ове две године су заиста године мира, реда и рада на Универзитету.

Желим да се овако продужи и даље.

На питање шта мисли о аутономији Универзитета г. Тодоровић је био кратак: — Па ко би могао да буде против аутономије?!

Данас више него икад
ЈЕДИНСТВО

Дисциплина

Без аутономије ова школа не би могла бити

Оно што треба да буде

Две године мирног рада на нашем Универзитету вратиле су нас у ранију атмосферу поверења међу студентима и наставницима, у којој је једино и могућ заједнички рад на циљу коме та висока школа служи. Ни за последњих година узбурканог живота на нашем Универзитету није било унутрашњег неспоразума, у самој школи и у раду у њој, он је био дошао са стране и односио се готово искључиво на то како студенти с једне, и њихови наставници с друге стране, бирају и примењују методе да би очували оно што једни и други подједнако цене: научну аутономију нашег највишег научног института. Да ли је она у истини била у питању, да ли је њој грозила каква опасност? Може бити да и није, — и утолико боље, али не треба се чудити ако је и најмањи повод веровању, да то није тако био знак за узбуњу оној младој и импулзивној половини наше академске заједнице код студената.

Аутономија није привилегија ни наставника ни њака (студената) она припада овој школи и без ње она не би могла бити онаква каква треба да буде. За студенте и њихове настав-

нике она значи и једну нарочиту, нову и не лаку дужност и обавезу: да се старају да и сами буду ње достојни.

Нећу говорити о томе колико смо ми наставници умели дати доказа о схватању те своје дужности. Радујем се што су ове две последње године поткрепили и потврдили моју веру, да су те дужности увек били свесни и наши студенти. Они су учинили велики напор над самим себи да даду непобитног доказа о својем схватању да је рад у школи, на науци, прва њихова дужност, јер је он једна од најпречих потреба наше земље. Признање за то дужни смо им не само ми, њихови наставници, него и сви мислећи људи који познају и цене путеве којим Универзитет служи интересима, будућности наше земље.

Исто тако дугујемо признање и онима нашим колегама, којима је пала у део та тешка али и велика дужност, да као органи универзитетске власти раширисте пут и олакшају сваки корак студената на томе путу. Ми се сви — не мање од њих самих — радујемо њиховом успеху.

Кирило Савић
проф. Универз.

Слободна наука не може бити укинута а да се не повреди Устав

(Наставак са 1-ве стране)

Нарочиту пажњу заслужује организација јавних предавања, која на Универзитету приређују пјевидина студентска удружења. Приходи од ових предавања употребљавају се на потребе друштва, а раније и на помоћ менаџера и оболелим студентима. Предавачи су најчешће професори и сами студенти, а намењена су широј јавности. После извесног колебања утврђено је да се ту не расправљају питања која би могла имати везе са политиком, а од предавача, који не припадају Универзитету, изостављене су личности истакнуте у политици.

У свима овим многоструким манифестацијама школског живота, у коме студенти узимају најширег учешћа, показала се једна савршена дисциплинованост од стране студената. Од кад сам на овом положају није данпут ми се није десило да су ми студенти нешто обећали а да то нису испунили.

— У последње време чују се приговори против аутономије Универзитета. Шта Ви мислите о аутономији, нарочито с обзиром на развитак науке, чему Универзитет треба првенствено да служи?

— Наш данашњи устав у својем члану 15 прописује да је наука слободна и то, што је од значаја, без оног ограничења као што је учинио код осталих слобода које је такође прописао, напр. код слободе штампе и права удруживања збора и договора. Ово значи да слобода науке не би могла бити укинута, па ни путем закона, а да се тиме не повреди Устав, ипак законодавац има право да ову слободу науке законом регулише и обезбеди. Због тога је наш законодавац у чл. 1 Закона о универзитетима прописао да су Универзитети аутономна тела. У чему се састоји аутономија универзитета прописао је овај закон. Општа уредба и факултетске уредбе. Ту пре свега долази право Универзитета да предлаже измене и допуне прописа који се на Универзитет односе. Затим, право професора да сами обнављају свој професорски колегијум. Нико не може бити постављен за универзитетског наставника или унапређен, а да га претходно нису изабрала или предложила надлежна тела. Затим нико не може бити уклоњен без претходне одлуке Универзитета. Тако исто наставници потпадају под дисциплинску власт самог Универзитета. Све су то прописи који сачињавају аутономију Универзитета. Као што су прописи о судској стал-

ности и независности дати искључиво у интересу правосудја, а не у личном интересу судија, тако су и ови прописи, ради личне користи професора, него баш ради обезбеђења оне слободе науке коју прописује Устав, и која још и данас једино тим путем може бити обезбеђена.

Данас се истина не може десити да један научник буде спаљен ради својих научничких убеђења или да их се мора јавно одрећи да би сачувао живот. Али је на жалост још увек могуће да научни радници на други начин буду прогањани, да им се спаљују књиге и цензуришу радови. Зато је за слободу потребна нарочита заштита.

На нашем Универзитету има неколико најодличнијих професора који су ту провели 30—40 год. и као професори и као научници и писци стекли су највећих заслуга за науку и наш народ, и који ту извесно не би толико време остали да су могли са тога места бити смењени ако су се, својим радом, излагањем свога научничког убеђења, замјерили можда коме код тако честих промена код нас. Њихово смењивање би несумњиво било од велике штете нашој општој ствари којој су послужили таквим својим радом.

— Шта студенти непосредно имају од аутономије Универзитета?

— Закон о универзитетима у својем чл. 17 прописује да слушаоцима за полицијске испуле суди суд за студенте под дисциплинској уредби. У свима временима са студентима се поступало изузетно, на један блажи и културнији начин, него са осталим испуницима, што такође свакако има свога врло оправданог разлога. Примена овога тако јаснога прописа постала је данас код нас спорна. Универзитет се нада да ће ово питање бити решено у смислу важења Закона о универзитетима. Сем тога студенти имају интереса да се поштују и остали прописи аутономије, јер направи њима није свеједно да ли ће им предавати људи признати за најбоље у својој струци, или неко ко се мање више случајно обрео на месту наставника и који као и други чиновник може бити смењен. Отуда је аутономија Универзитета једна ствар, која је важна и за професоре и за студенте.

Целом нашем народу може користити само такав Универзитет, на коме ће се зајмити и развијати слободна научна мисао, тако да се са Универзитета увек може чути »Errr si tunc...»

Две године конструктивног рада створиле су услове за напредак нашег Универзитета студената и науке

Данас за наше професоре и за нас ради се о томе да се настави са стваралачким радом на слободном Универзитету

Зато је потребно одбранити аутономију

Др. Синиша Станковић

Насупрот осталом делу омладине наше земље, наши студенти су у могућности да много лакше приступе свима проблемима данашњег културног и јавног живота. Благодарећи високом образовању које имају прилике да стекну на Универзитету, они су у стању да те проблеме лакше упознају, осете њихов значај и њихову сложеност, и заузму став према њиховом решавању. Али у исти мах они могу, пре од остале омладине, да дођу до свести и одговорности која на њима као умним радницима и грађанима. Развити у себи пуну свест о одговорности и оспособити се за право научно мишљење, два су основна задатка која студенти имају да испуне.

Имам утисак да данашњи студенти нашег универзитета све јаче осећају значај та два задатка. У њиховим одлукама и њиховој делатности, у њиховим расправљањима разноврних културних питања, најзад и у њиховом школском раду све се више осећа озбиљност и критичност. То треба подвући.

Др. Урош Цонић

Питате ме шта мислим о сарадњи. Само добро. Не знам да ли се о њој уопште може нешто рђаво рећи. То је врло корисна ствар. Данас на факултетима влада много боља атмосфера него раније. Професори и студенти се редовно разговарају, саветују, мењају мисли, једном речју допуњују једни друге. Коначно је остварен лични контакт између наставника и студената, а што се тиче могућности које тај лични контакт пружа, и користи које њим стичемо, мислим да није потребно ни да говорим.

Резултати сарадње се већ запажају. У самој библиотеци рад је много интересантнији, озбиљнији. На семинарима студенти говоре о ономе што је на дневном реду, не удаљују се од теме, што је несумњив знак спремности и познавања градива. На испитима је знање много солидније, боље, а и писменост је много већа. Једном речју све је кренуло на боље.

Коначно, желим да истакнем само још ово: између студената и професора остварен је однос човека према човеку, однос који

Др. Ђорђе Тасић

После рата наступиле су многе и важне промене код студената, почевши од броја студената; тако су се сви позвани чиноци друштва и државе нашли пред новим проблемима, сложенијим него што су били они од пре рата. Свест о овоме дошла је до изражаја на Међународном конгресу за вишу наставу, одржаном прошле године, јула месеца, у Паризу, али нарочито у енглеском реферату, који је написао Универзитетски биро (састављен највећим делом од професора универзитета) и америкаанском. Ту је дошло до изражаја и гледиште да универзитети и професори не могу остати равнодушни према моралном и социјалном стању студената и ограничити се само на предавања, не долазећи ни у какву ближу везу са студентима. Сами педагошки разлози траже нешто више од тога. Из овога гледишта које како изгледа осваја све више универзитетске професоре у свим земљама излази један деликатан задатак за професоре: задатак општења и сарадње њихове са студентима у новим видовима, који ће допринети ономе што је морално у једној школи најдрагоценије и што пружа најсигурнији ослонац за дисциплину и рад у школи — **узајамном разумевању** (не споразумевању). За овај задатак потребно је да професори буду запослени новим духом, оним који јасно изија из реферата ен-

глеског и америкаанског, који траже и нове методе рада на универзитетима и што бољег прилагођавања универзитетских програма и наставе потребама савременог живота.

Што се тиче самих студената имао бих да кажем пуно ствари. То остављам за другу прилику. Овом приликом рећи ћу да ми се чини да студенти почињу да схватају значај конструктивног и систематског рада, толико потребног у нашем друштву уопште. О томе сведоче дебати клубови који су врло zgodни да разговоре код студената међусобну толерантност и објективност у расправљању културних, друштвених и политичких питања. Треба их тако организовати и водити. И још више о томе ми сведочи њихово живо интересовање за социјалне колективне анкете. Ове ће не само имати утицаја на њихово ментално формирање него ће и припомоћи за практиковање нових метода рада и борбе у нашем културном, друштвеном и политичком животу а позитивних резултат по целокупно друштво и државу у различитим видовима. Ове методе, научне и објективне, чуваће нас од утопија и претеривања, а истовремено ће нас идеализам продубити и начинити га отпорнијим и трајнијим, чувајући нас да лако и брзо, доцније, у јавном животу, не изневеримо своју младост, оно што се, на жалост, дешава код нас не ретко.

Са Ђурђевог уранка

Проректор г. Мицић са деканима г. г. Бајаловићем и Недељковићем долазе

Огромна маса студената са својим професорима пажљиво прати програм

Повратак у град

Одбранимо наша права на бољу и ведрију будућност

Студентима Београдског универзитета

Универзитет је у опасности!

Последњи догађаји јасно су показали, да су кршења аутономије довели у опасност не само студенте, већ и сам Универзитет, као целину.

— Ради се о томе да се одбрани слобода и партијско-политичка независност ове наше највише просветне установе; ради се о томе да се спасе слобода науке, приступ свима зато квалификованима на ову школу, да се одбране култура и студентска права. Зато је: »Одбрана Универзитета« први задатак тренутка, задатак коме има да се подреди све остало.

Протестни штрајк је доказао огромну снагу, јединство и свест студентских маса; њему насупрот, преврећљива достојан подвиг оне 58-рице, показао је још једном изолованост и противуниверзитетски лик једне групе рабн јача.

Пред чин-оцима падају лажи и интриге. Није истина да студенти воде овај штрајк за рачун неке политичке партије; јер, да ли се за »политичку« у том смислу може узети борба за очување аутономије слободе науке и културе, загарантованих законима ове земље. Шта је »политичка« у том смислу: је ли то кршење закона или одбрана закона? А студенти се данас боре за поштовање законитости, данас постојеће позитивне законитости.

Није истина да студенти хоће да се омете рад на универзитету; баш саси, пред крај године, нама је стадо до рада и испита. За задње две године смо то доказали: данас знају сви да студентске масе, оне које су штрајковале, хоће рад и мир на својој школи. Упад чланова »Слов. Југос. на Правни.« као и догађаји на Техн. факултету показали су с друге стране ко уноси немир и неред, ко руши и разара општу имовину, ко хоће опет крв на универзитету. И баш зато што студенти хоће рад и ред, они морају против таквих ствари устати: јер, ми нећемо рад и ред по сваку цену, рад и ред касарне, већ слободни рад на слободном универзитету, онако како то интерес науке а и закон ове земље одређују!

То је смисао наше Борбе у коју идемо одлучно, борбе у којој је место свим студентима, без обзира на политичку припадност.

Студенти и студенткиње!

Будите будни и спремни! Будите дисциплиновани и организовани, јединствени око ваших одбранбених одбора! Не наседајте провокацијама! Одржите контакт са вашим професорима вашим првим сарадницима и пријатељима!

Јавност! Разуми правилно нашу борбу! Нека се чује твој глас, глас твојих организација и претставника, у одбрану ТВОЈЕ школе, твоје деце!

За одбрану Универзитета;
За рад и мир, за слободну науку на слободном универзитету;
За поштовање закона и наших права;
За одбрану културе и науке, за одбрану студентских права и тековина!
Живела аутономија!

СТУДЕНТСКИ ОДБОР ЗА ОДБРАНУ УНИВЕРЗИТЕТА

Ред Рад Мир

Кад смо завршили разговор, г. Ректор се распитивао о студентима, о студентским организацијама, говорио о питањима која треба решавати. При одласку поздрављајући се, он нам је рекао: »Поздравите колеге«.

И ми то чинимо овде, знајући да ће тако највећи број студената сазнати за поздрав који им је упутио њихов Ректор, Ректор кога они цене и поштују, Ректор кога студенти воле...

Др. Драгољуб Павловић

»Нема ниједног професора који не би био задовољан овим стањем. Ја се не сећам да је било икада овако на Универзитету — да је за две године владао ред, рад и мир.

Ми смо сви задовољни оваквом ситуацијом...»